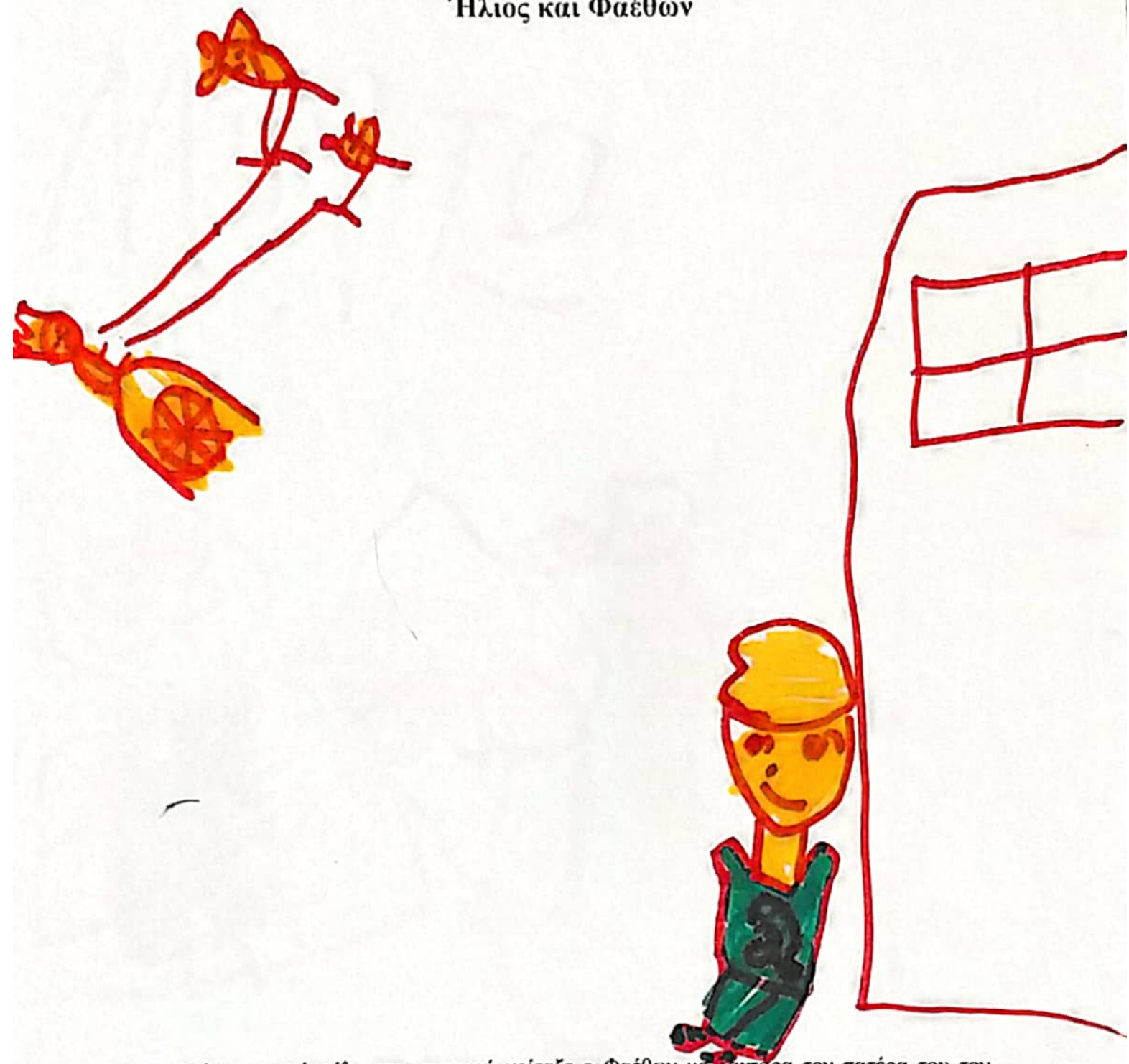

Ἡ Λως

καλ

Φασθων

Ήλιος και Φαέθων

Από τη χρυσή πύλη του ουρανού κοίταζε ο Φαέθων με λιχτάρα τον πατέρα του τον Ήλιο, που ανέβαινε στο φωτεινό του άρμα και περνούσε με μεγαλείο τον ουρανό.

Ήθελε ν' ανέβει κι εκείνος μια μέρα στο άρμα και να οδηγήσει τα άλογα στο δρόμου του ουρανού.

ΕΛΡΗΝΗ

ΜΥΡΤΟ

Όταν γύριζε το βράδυ ο Ήλιος, πετιόταν ο Φαέθων στο λαιμό του και τον παρακαλούσε:
— Πατέρα, άφησε αύριο να οδηγήσω εγώ το άρμα σου!
Μα ο Ήλιος κουνούσε το κεφάλι.
— Είσαι μικρός ακόμα, έλεγε.
Και ο Φαέθων δάγκωνε τα χείλια του και σκυθρωπός χάιδευε τα ιδρωμένα άλογα.

Νίκη

λ

μ

ν

ξ

ο

Μα ο Ήλιος αγαπούσε το γιο του και πονούσε να τον βλέπει λυπημένο. Μια μέρα δε βάσταζε πια.

— Πήγαινε, είτε. Σήμερα ας οδηγήσεις εσύ το άρμα μου.

Το έλεγε με δισταγμό και ανησυχία, ο Φαέθων όμως δε βασιτόταν πια, του φαινόταν ότι η χαρά τον έπνιγε.

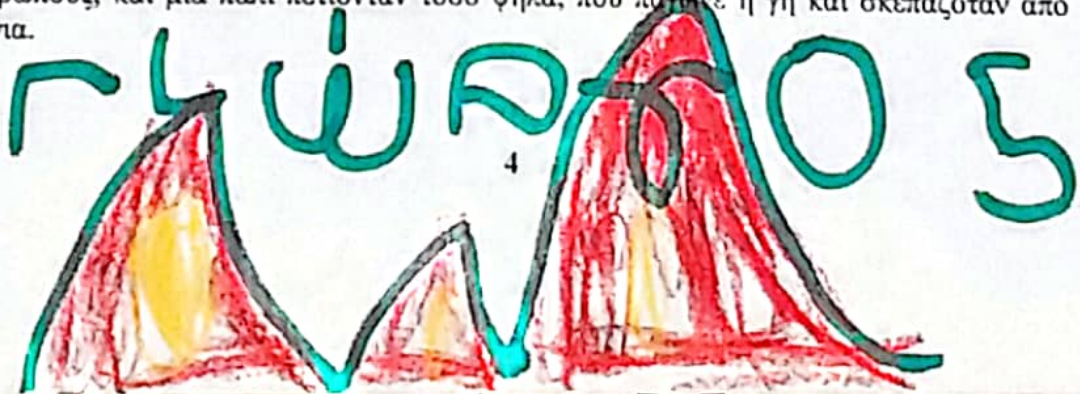
Πήδησε στο άρμα και άρπαξε τα γκέμια. Ξαφνιασμένα τα άλογα όρμησαν στον ουρανό σέρνοντας το άρμα πίσω τους.

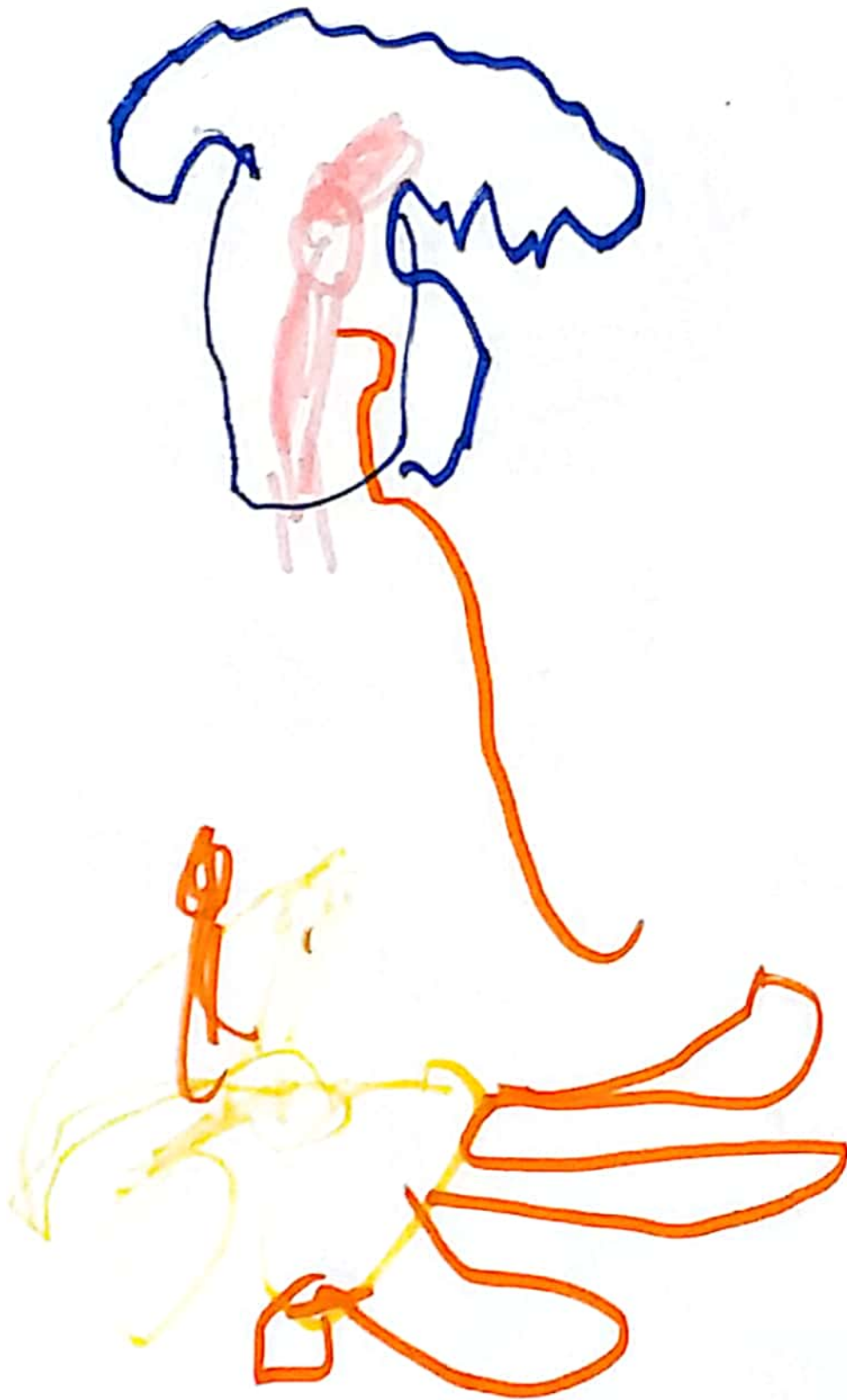

Γρήγορα όμως ένιωσαν πως το γέρι που τα βαστούσε δεν ήταν του Ηλίου και σπριμεμένα τίναν τα κεφάλια τους χλιμιντρίζοντας δυνατά. Από τα ρουθούνια τους πετούσαν φλόγες και τα πέταλά τους έβγαζαν σπίθες.

Ο Φαέθων προσπαθούσε να βαστάξει τ' άλογα, μα εκείνα ήταν πιο δυνατά από το Φαέθοντα και μια κατέβαιναν τόσο χαμηλά, που έκαιγαν τη γη και μαύριζαν τους ανθρώπους, και μια πάλι πετιόνταν τόσο ψηλά, που πόνανε η γη και σκεπαζόταν από χιόνια.

Είδε ο Δίας από τον Όλυμπο το κακό που γινόταν, φοβήθηκε μη καταστραφεί ο κόσμος, και οργισμένος πέταξε τον κεραυνό του απάνω στο έρμι.

Τα άλογα πετάχτηκαν ολόρθα τρομαγμένα από τον κεραυνό και σταμάτησαν. Ο Φαέθων όμως έπεσε στον Ηριδιανό ποταμό, το σημερινό Πάδο της Ιταλίας.

2⁵ ΑΡΝ 6

ΑΝΑΦΥΛΙΝΤΑΣ

Σαν είδαν οι αδελφές του πως ο Φαίθωνας έπεσε στο ποτάμι, άρχισαν να κλαίνε. Τόσο τις λυπήθηκε ο Δίας που τις μεταμόρφωσε σε ψηλά δέντρα τις λεύκες.

Βαθ & Ίσως